

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2019 roku w sprawie z powództwa J. D. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. o zwolnienie zajętych przedmiotów spod egzekucji, Sąd Rejonowy w Łowiczu oddalił powództwo.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożyła powódka zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie przepisu art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 6 kc przez nieprawidłowe przyjęcie, że powódka nie zachowała miesięcznego terminu na złożenie powództwa o zwolnienie zajętych ruchomości od egzekucji, a nadto nierozpoznanie istoty sprawy poprzez zaniechanie ustalenia, czy powódka jest właścicielką spornych ruchomości.

W związku z tym skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez zwolnienie wymienionych w pozwie przedmiotów spod egzekucji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania za obie instancje.

Pozwany wniosł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powódki kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Na wstępie zauważyć należy, że Sąd Rejonowy, orzekający w niniejszej sprawie, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, trafnie oceniając przy tym zgromadzone w sprawie dowody. Z treści zebranego materiału dowodowego Sąd I instancji wyprowadził właściwe ustalenia i wnioski, w oparciu o które prawidłowo zastosował normy prawa materialnego. Tym samym Sąd Okręgowy w całej rozciągłości przyjmuje ustalenia i wnioski Sądu meriti jako własne.

Podniesiony w niniejszej sprawie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. zdaniem Sądu Odwoławczego ocenić należy jako bezzasadny.

Przede wszystkim podniesiony przez apelującą zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie został przez nią sprecyzowany i nie sposób wywnioskować, w zakresie których konkretnych dowodów przeprowadzonych przez Sąd pierwszej instancji, miałyby zostać przekroczona swobodna ocena. Prawidłowe postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania przez skarżącego konkretnych zasad (logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego, przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej, na przykład niezgodnie z zasadą bezpośredniości) lub przepisów, które sąd naruszył przy ocenie określonych dowodów (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, lex nr 172176, z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, lex nr 174185). Takie zaś zarzuty w sprawie niniejszej nie zostały postawione.

Jak wynika z uzasadnienia apelacji, apelująca nie tyle kwestionuje ocenę dowodów w sprawie przeprowadzonych co brak wyprowadzenia w oparciu o te dowody właściwych wniosków co do charakteru miesięcznego terminu do wytoczenia powództwa przeciwegzekucyjnego (art. 841 k.p.c.).

Tymczasem w świetle prawidłowo ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia zarzut naruszenia art. 841 § 3 k.p.c. okazał się bezzasadny. Sąd Okręgowy aprobuje pogląd Sądu I instancji, że w niniejszej sprawie doszło do przekroczenia terminu określonego w art. 841 § 3 k.p.c., a tym samym powództwo powoda podlegało oddaleniu jako spóźnione.

Przytoczony przepis art. 841 § 3 k.p.c. jednoznacznie jako moment początkowy obliczania terminu wskazuje moment faktycznego dowiedzenia się o naruszeniu prawa - zajęciu przedmiotu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2007r., V CSK 275/07, LEX nr 677785). Podkreślić również należy, że rozpoczęcie momentu biegu tego terminu nie jest powiązane z formalnym zawiadaniem osoby trzeciej przez komornika o zajęciu praw, ale z powzięciem wiadomości przez tą osobę ze wszelkich możliwych źródeł, a takim w przypadku od syna, który w dniu

zajęcia powiedział jej o dokonaniu zajęcia, a nawet pokazał protokół zajęcia ruchomości. W efekcie rozpoczęcie biegu omawianego terminu nie jest uzależnione od doręczenia osobie trzeciej zawiadomienia o zajęciu w trybie art. 847 § 2 k.p.c. W tej sytuacji, nie ma znaczenia dla oceny zachowania przez powódkę terminu ustawowego z art. 841 § 3 k.p.c. fakt, iż formalne zawiadomienie o zajęciu pochodzące od komornika doręczono jej dopiero w dniu 18 października 2018 r.

Z tych wszystkich względów uznać należało, że skoro powódka dowiedziała się o zajęciu ruchomości objętych pozwem w dniu 15 czerwca 2018 r., zaś pozew w sprawie został wniesiony w dniu 19 listopada 2018 r., to prawidłowo uznał Sąd Rejonowy, że strona uchybiła miesięcznemu terminowi z art. 841 § 3 k.p.c.

W tej sytuacji za całkowicie chybiony i nie podlegający ocenie należy uznać zarzut nierozpoznania istoty sprawy polegający na nie zbadaniu przez Sąd, czy powódka jest właścicielką spornych ruchomości.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację i na podstawie art. 98 kpc orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.